

se defendi obsecravit. Ineptum bisum est venerando semi in hujuscemodi nugis orationem perdere. Cùmque subrideret et diceret. "Cur non magis equorum pretium saluto animae tuae pauperibus erogas?" ille respondit, functionem esse publicam; et hoc se non tam velle, quam cogi: nec posse hominem Christianum uti magicis artibus; sed a servo Christi potius auxilium petere, maxime contra Gazences adversarios Dei, et non tam sibi quam Ecclesiae Christi insultantes. Rogatus ergo a fratribus qui aderant, scyphum fictilem, quo bibere consueverat, aqua jussit impleri, eique tradi. Quem cùm accepisset Italicus, et stabulum, et equos, et auriga suos, carrucas carcerumque regulas (53) adpersit. Mira vulgi expectatio: nam et adver-

[53] Regulae, barre ferreae per quas Carceres sunt securae.

sarius hoc ipsum irridens, diffamaverat; et fautores Italici sibi certam victoriam pollicentes exsultabant. Igitur dato signo hi advolant, illi praepediuntur; sub horum curru rotae fervent, illi praetervolantium terga vix cernunt. Clamor vulgi nimius attollitur; ita ut Ethnisi quoque ipsi concreparent: "Marnas victus est a Christo." Porro furentis adversarii Hilarionem maleficum Christianum ad supplicium poposcerunt. Indubitata ergo victoria et illis et multis retro (54) Circensibus plurimis fidei occasio fuit.

Curiosae narrationes de demoniaco quodam Germanico, et ejus sanatione.

21. Non solum autem in Palaestina, et in vicinis urbibus Aegypti vel Syriae, sed etiam in longinquis provinciis fama

[54] Retro, dicitur etiam ad preteritum demonstrandum.

ejus percubuerat. Namque candidatus (55) Constantii imperatoris, rutilos coma, et candore corporis indicans provinciam (inter Saxones quippe et alemanos gens ejus non tam lata quam valida, apud historicos Germania, nunc Francia (56) vocatur,) antiquo, hoc est ab infantia, possessus daemone, qui noctibus eum ululare, ingemiscere, fremere dentibus compellabat, secreto ab Imperatore evectioem (57) petit, causam ei simpliciter indicans. Et acceptis ad Consularem (58) quoque Palaestinae litteris cum ingenti honore et comi-

[55] Candidati, *Milites ab Imperatore delecti, qui privilegis quibusdam gaudebant.*

[56] Francia.

[57] Evectio *permission.*

[58] *Gubernator ab Imperatore designatus, ad potestatem et insignias consularis habendas.*

tatu Gazam deductus est. Qui cum a di-
curionibus illius loci quaesisset, ubi ha-
bitaret Hilarion monachus, territi Gazenses
vehementer, et putantes ad eum ab Impe-
ratore missos (69), ad monasterium perre-
xerunt, ut et honorem commendato exhi-
berent, et si quid ex praeteritis injuriis
in Hilarionem esset offensae, novo officio
deleretur. Deambulabat tunc senex in are-
nis mollibus, et secum de psalmis nescio
quid submurmurabat; videasque tantam
turbam venientium, substitit. Et resaluta-
tis omnibus, manumque eis benedicens, post
horam ceteros abire praecepit, illum vero
cum servis suis et apparitoribus remanere;
ex oculis enim ejus et vultu, cur venisset,
agnoverat. Statim ergo ad interrogationem
Dei servi suspensus homo vix terram pe-

[59] *Missos, plurale, causa de comita-
tu.*

dibus tangere coepit, et immane rugiens, Syro, quo interrogatus fuerat, sermone respondit. Videres de ore barbaro, et qui Francam tantum et Latinam linguam noverat, Syra ad purum (60) verba resonare: ut non stridor, non aspiratio, non idioma aliquod Palaestini deesset eloquii. Confessus est (61) itaque, quo in eum intrasset ordine. Et ut interpretes ejus intelligerent, qui Graecam tantum et Latinam linguam noverant, Graese quoque eum interrogavit. Quo similiter et in verba aedem respondente, multasque incantationum occasiones et necessitates magicarum artium obtendente, "Non curo, ait, quomodo intraveris; sed ut ex eas in nomine Domine nostri Jesu Christi, impero." Cùmque cu-

[60] Ad purum, *lit verba Syriacae in sua pulchritudine.*

[61] Confessus est, *scilicet demon, indicatum per terminos immane rugiens.*

ratus esset, homo simplicitate rustica decem auri libras offerens, hordeaceum ab eo panem accepit: audiens quod qui tali cibo alerentur, aurum pro luto ducerent.

Sanctus etiam animalia à demone possessa sanat.

22. Parum est de hominibus loqui: bruta quoque animalia quotidie ad eum furentia pertrahebantur, in quibus Bactrum camelum (62) enormis magnitudinis, qui jam multos obtriverat, triginta et eo amplius viri distentum solidissimis funibus cum clamore adduxerunt. Sanguinei erant oculi, spumabat os, volubilis lingua turgibat, et super omnem terrorem rugitus personabat immanis. Jussit igitur eum dimitti senex. Statim vero et qui adduxe-

[62] *Camelum Bactrianæ, qui est de Arabia, dromedarius apellatum est.*

rant, et qui cum sene erant, usque ad unum omnes diffugere. Porro ille solus perrexit obviam, et sermone Syro, "Non me, inquit, terres, diabole, tanta mole corporis: et in vulpecula, et in camelo unus atque idem es" Et interim porrecta stabat manu. Ad quem dum furens et quasi eum devoratura vellua pervenisset, statim corruit: submissumque caput terrae coaequavit, mirantibus cunctis qui aderant, post tantam ferociam, tantam subito mansuetudinem.

Demon etiam animalia pugnat, quia participant de hominis bonis, cui invidiam implacabilem habet. Responso unae objectionae, ex evangelio deprompta.

23. Docebat autem senex, hominum causa diabolum etiam jumenta corripere: et tanto eorum adoro odio, ut non solum ipsos, sed et ea quae ipsorum essent, cu-

peret interire. Hujusque rei proponebat exemplum quod, antequam beatum Job tentare permetteretur, omnem substantiam ejus interfecerit. Nec movere quempiam debere, quod Domini jussione duo millia porcorum à daemonibus interfecta sunt (63); siquidem eos qui viderant, non potuisse aliter credere exisse de homine tantam daemonum multitudinem, nisi grandis porcorum numerus, et quasi a multis actus, pariter corruisset.

S. Antonius absortus est sciens gratias quarum S. Hilarius repletus est, et cum eo habere societatem statuit. In Palastina innumerabilia monasteria, esse coeperunt.

24. Tempus me deficiet, si voluero universa signa, quae ab eo perpetrata sunt, dicere. In tantam enim a Domino fuerat

[63] Marc. cap. V, v. 11.

elevatus gloriam, ut beatus quoque Antonius, audiens conversationem (64) ejus, scriberet ei, libenterque ejus epistolas sumeret; et si quando de Syriae partibus ad se languentes perrexissent, diceret eis, "Quare vos tam longe vexare voluistis, cum habeatis ibi filium meum Hilariorem?" Exemplo itaque ejus per totam Palaestinam innumerabilia monasteria esse coeperunt, et omnes ad eum monachi certatim currere. Quod ille cernens, laudabat Domini gratiam; et ad profectum animae singulos cohortabatur, dicens, praeterire figuram hujus mundi (65); et illam esse veram vitam, quae vitae praesentis emeretur incommodo.

[64] *Vitam et actiones suas imitans.*

[65] *I Corinth. VII, 31.*

S. Hilariion frequenter cellulas Monachorum lustrabat. Oratione hujus visitationis Elysiam totam ad christianismum convertit. Villa quae ad Sarracenorum territorium pertinebat.

25. Volens autem exemplum eis dare et humilitatis et officii, statis diebus ante vindemiam lustrabat cellulas monachorum. Quod postquam cognitum est a fratribus, omnes ad eum confluebant: et comitati tali duce, circumibant monasteria, habentes viaticum suum: quia interdum usque ad duo millia hominum congregabantur. Sed et procedente tempore, unaquaeque villa vicinis monachis ad susceptionem sanctorum gaudens cibos offerebat. Quantum autem fuerit in eo studii, ut nullum fratrem, quamvis (66) humilem, quamvis pau-

[66] *Quantumque humilis, quicumque pauper sit; quia quamvis, significationem de quantumvis habet.*

perem, praeteriret, vel illud iudicio est, quod vadens in desertum Cades ad unum de discipulis suis visendum, cum infinito agmine moſachorum pervenit Elusan (67), eo forte die; quo aniversaria solemunitas omnem oppidi populum in templum Veneris (68) congregaverat. Colunt autem illam ob Luciferum, cujus culti Saracenorum, natio dedita est. Sed et ipsum oppidum ex magna parte semibarbarum est propter loci situm, igitur audito quos sanctus Hilariion praeteriret (multos enim Saracenorum arreptos a daemone frequenter curaverat), gregatim ei cum uxoribus et liberis

[67] *Villa Arabiae Petraeae parum de limitibus judaicis stans.*

[68] *Scriptores latini per verbum Venus, divinitatem Syrientium et phericium Astarte vel Astaroth designant, cum qua analogias habet.*

obviam processere, submittentem colla, et voce Syra BARECH, id est *benedic*, inclamantes. Quos ille blande humiliterque suscipiens, obsecrabat in Deum magis quam lapides colerent: simulque ubertim flebat, coelum spectans, et pollicens, si Christo crederent, ad eos se crebro esse venturum. Mirà Domini gratiâ non prius abire passi sunt, quam futurae ecclesiae lineam mitteret, et sacerdos eorum, ut erat coronatus, Christi signo denotaretur.

Avaritia unius monachi.

26. Alio quoque anno cùm exiturus esset ad visenda monasteria, et digereret in schedula, apud quos manere, quos in transitu visitare deberet, scientes monachi quendam de fratribus parciozem, simulque cupientes vitio ejus mederi, rogabant ut apud eum maneret. Et ille, "Quid, inquit, vultis et vobis injuriam, et fratri vexatio-

nem facere?" Quod postquam frater ille parcus audivit, erubuit; et annitentibus cunctis, vix ab invito impetravit, ut suum quoque monasterium in mansionum ordinem poneret. Post diem ergo decimum venerunt ad eum, custodibus jam in vinea, quasi villa esset, ab eo dispositis; qui cum lapidibus et glebarum jactu, fundaeque vertigine (69) accedentes deterrent, sine esuvae mane omnes profecti sunt, ridente senae, et dissimulante scire quod evenerat.

*Alterius monachi generositas. Vineae pro-
ductum triplex fuit, postquam à tribus
millibus visitata fuit, et à Sancto benedicta,
interim avarus qui eis favere reusaverat,
in suis laboribus minimam recolectionem
facit. Monachus in crastinum et in ullis
rebus hujus saeculi cogitare non debet.*

27. Porro suscepti ab alio monacho,

[69] Vertigine, pro rotatione.

eui Sabas vocabulum est (debemus quippe parci tacere vocabulum, largi dicere), quia Dominicus erat dies, invitabantur ab eo universi in vineam, ut ante horam cibi uvarum pastu laborem viae sublevarent. Et sanctus, "Maledictus, ait, qui prius refectionem corporis quam animae quaesierit. Oremus, psallamus, reddamus Domino officium, et sic ad vineam properabitis." Completo itaque ministerio, in sublimi stans benedixit vineae, et suas ad paseendum dimissit oves. Erant autem qui vescebantur, non minus tribus millibus. Cumque centum lagenis aestimata fuisset integra adhuc vinea, post dies viginti trecentas fecit. Porro ille parcus frater multo minus solito colligens, etiam id quod habuerat, versum in acetum cero doluit. Hoc multis fratribus senex ante futurum praedixerat. Detestabatur autem praecipue monachos, qui infidelitate quadam in futurum

reservarent sua, et diligentiam habere vel sumptuam, vel vestituam, aut alicujus earum rerum, quae cum saeculo transeunt.

Altera unius monachi avari punitio. Ex odore corporum, earumque rerum quas quis tetigit, Sanctus sciebat cui daemone vel cui vitio, aliquis subjaceret.

28. Denique unum de fratribus in quinto fere a semiliario manentem, quia comperiebat hortuli sui nimis cautum timidumque custodem, et paucillum habere numorum, ab oculis abegerat. Qui volens sibi reconciliari senem, frequenter veniebat ad fratres, et maxime ad Hesychium, quo ille vehementissime delectabatur. Quadam igitur die ciceris fascem virentis, sicut in herbis erat, detulit. Quem cum Hesychius pesuisset in mensa ad vesperum, exclamavit senex, se putorem ejus ferre non posse, simulque unde esset rogavit. Respondente

autem Hesychio, quod frater quidam primitias agelli sui fratribus detulisset. "Non sentis, inquit, putorem teterrimum, et in cicere foetere avaritiam? Mitte bobus, mitte brutis animalibus, et vide an comedant." Quod cum ille juxta praeceptum in praesepe posuisset, exterriti boves et plus solito mugientes, ruptis vinculis in diversa fugerunt. Habebat enim senex hanc gratiam, ut ex odore corporum vestiumque, et earum rerum quas quis tetigerat, sciret cui daemone vel cui vitio subjaceret.

Multitudo monachorum sui monasterii magnae affluentiae personarum, quae suum auxilium demandabant, de die in diem gloriam suam augebant. Sanctus amore flebat. "Ego in via retributionem meam renuo, agebat!" ille scit diem quo S. Antonius in Egypto moriturus erat.

29. Igitur sexagesimo tertio vitae suae

anno cernens grande monasterium, et multitudinem fratrum secum habitantium, turbasque eorum, qui diversis languoribus et immundis spiritibus occupatos ad se deducebant, ita ut omni genere hominum solitudo per circumitum repletur, flebat quotidie, et incredibile desiderio conversationis antiquae recordabatur. Interrogatus a fratribus quid haberet, cur se conficeret, ait: "Rursum ad saeculum redii, et recepi mercedem meam in vita mea. En homines Palaestinae et vicinae provinciae existimant me alicujus esse momenti; et ego, sub praetextu monasterii, ad dispensationem fratrum vilem suppellectilem habeo." Servabatur autem a fratribus, maxime ad Hesychio, qui miro amore venerationi senis deditus erat. Cumque ita duxisset lugens biennium, Aristænete illa, cujus supra fecimus mentionem, praefecti tunc uxor, sed nihil de praefecti ambitu habens, venit ad eum, volens etiam

ad Antonium pergere. Cui ille fletus. "Vellem, ait, ipse quoque ire, si non carcere hujus monasterii clausus tenerer, et si eundi fructus esset. Biduum enim hodie est, quod totus mundus tali parente orbatus est." Credidit illa et substitit. Et post paucos dies veniente nuntio Antonii dormitionem audivit.

Sanctus gloriam, qua circumdatur, spernit, ille segregatur de sua spelunca, quae jam in villam devenerat, propter desertum quaerendum. In itinere suo, Episcopos exulat Imperator Constantius. Ille se detinet in locis à S. Antonio occupatis.

30. Mirentur alii signa et portenta quae fecit; mirentur incredibilem abstinentiam, scientiam, humilitatem: ego nihil ita stupro, quam gloriam illum et honorem calcare potuisse. Concurrebant episcopi, pres-

hyteri, clericorum et monachorum greges, matronae quoque Christianorum, et hunc inde ex urbibus et agris vulgus inobilis, sed et potentes viri, et iudices, ut benedictum ab eo panem vel oleum acciperet. At ille nihil aliud nisi solitudinem meditabatur, in tantum ut quadam die proficisci statuerit, et adducto a cello (nimis quippe exesus jejuniis, vix ingredi poterat) iter arripere conaretur. Quod cum pererebuisset, et quasi vastitas et justitiam (70) Palaestinae indiceretur, plus quam decem millia hominum diversae aetatis et sexus ad retinendum eum congregata sunt. Immobiles ille ad preces, et baculo arenas discutens, loquebatur: "Fallacem Dominum

[70] Justitium, tribunalium vacatio, laborum suspensio, ordinarie etiam pro calamitate publica accipitur: unde venit significatio dicti: duellum publicum.

meum non faciam; non possum videre subversas ecclesias, calcata Christi altaria, filiorum meorum sanguinem." Universi autem qui aderant, intelligebant revelatum ei quiddam esse secreti, quod nollet confiteri; et nihilominus custodiebant eum, ne proficisceretur. Deerevit ergo, publica omnes voce contestans (71), non cibi se, non potus quidquam sumere, nisi dimitteretur. Et post septem dies inediae tandem relaxatus, ac valedicens plurimis, cum infinito agmine prosequentium venit Betuliam (72),

[71] Omnes pro testimonio habentes, sic publice declarantes.

[72] Betuliam, error scribanorum certe hic est, quia Betulia maxima cognita erat per narrationes plurimas sanctae scripturae. Hic agitur indubitanter de Bethulie villa pauperrima ex Gazae territorio, ubi erant paganorum templa, ab antiquitate. Sozomenus enim ait: In Historia ecclesiastica,

ubi persuasis turbis ut reverterentur, elegit quadraginta monachos, qui haberent vaticum, et possent jejunantes ingredi, id est (vesci) post solis occasum; visitatisque fratribus, qui in vicina eremo erant, et in loco qui dicitur Lychnos (73) morabantur, perrexit post triduum ad castrum Theubatam (74), ut videret Dracontium episcopum et confessorem, qui ibi exulabat. Qui incredibi-

*c, 15, p. 68, edic. Rob. Estienne: Hilari-
nem cum in Betuliam pervenisse; habitan-
tes suos omnes in christianismum conversit
causa cujusdam conversionis instantaneae,
unus demoniaci, qui simul paganus et judeus,
frustra a S. jam tempore multo tentatus
fuerat.*

[73] "Videtur legendum Lycos, quod
est oppidum in extrema parte Thebaidae, ubi
montes finiunt." Vallarti.

[74] Theubatam, locum incognitum, po-
dest esse Thaubā, Villa Arabiae Desertae.

liter consolato tanti viri praesentia, post aliud triduum multo Babylonem (75) labore pervenit, ut videret Philonem episcopum, et ipsum confessorem. Constantius enim rex, Arianorum favens haeresi, utrumque in ea loca deportaverat. Inde agrediens, post triduum venit ad oppidum Aphroditon (76): ubi convento diacono Baisane (qui locatis dro nadibus camellis, ob aquae in eremo penuriam consueverat euntes ad Antonium ducere), confessus est fratribus instare diem dormitionis beati Antonii, et pervigilem noctem, in ipso quo defunctus fuerat loco, a se ei debere celebrari. Tribus igitur diebus, per vastam et horribilem solitudinem tandem ad montem altissimum per-

[75] Babylon, de Egypto versus nord.
Memphis; minae quae sunt prope Carium ad-
huc nominantur Baboul.

[76] Villa Egypti infericris.

venerunt, repertis ibi duobus monachis, Isaac et Pelusiano, quorum Isaac interpret Antonii fuerat.

Ille pervenit ibi, die S. Anachoretæ anniversarii. Descriptio pulchra loci ubi plura saccela inveniuntur, et relatio discipulorum S. Antonii de habitudinibus magistri ipsorum. Unus illius miraculorum. Ratio qua S. Antonius voluit suam speluncam, occultam manere.

31. Et quia se prebet occasio, et ad id loci venimus, dignum videtur brevi sermone habitaculum tanti viri describere. Saxeus et sublimis mons per mille circiter passus, ad radices suas aquas exprimit (77),

[77] *Exprimit. facere erumpere, hic est terminus technicus ad eruptionem aquarum exprimendam, operatam per aquae-ductos.*

quarum alias arenae ebibunt, aliae ad inferiora delapsae, paulatim rivum efficiunt; super quem ex utraque ripa palmae innumerae multum loco et amoenitatis et comodi tribuunt. Videres senem huc atque illic cum discipulis beati Antonii discorrere. Hic, aiebant, psallere, hic orare, hic operari, hic fessus residere solitus erat. Has vites, has arbusculas ipse plantavit; illam areolam manibus suis ipse composuit: hanc piscinulam ad irrigandum hortulum multo sudore fabricatus est; istum sarculam ad fodiendam terram pluribus annis habuit. Jacobat in stratu ejus, et quasi calens adhuc cubile deosculabatur. Erat autem cellula non plus mensurae per quadrum tenens quam homo dormiens extendi poterat. Praeterea in sublimi montis vertice, quasi per cochleam ascendentibus et arduo valde nisu, duae ejusdem mensurae cellulae visabantur: in quibus venientium frequentiam

et discipulorum suorum contubernium fugiens moratus est. Verum haec in vivo excisae saxo, ostia tantum addita habebant. Postquam autem ad hortulum venerant: "Videtis, inquit Isaac, hoc pomarium arbusculis consitum, et oleribus virens; ante noe ferme triennium cum onagrorum grex vastaret, unum e ductoribus eorum stare iussit, baculoque tundens latera, Quare, inquit, comeditis quod non seminastis?" et exinde, exoptis aquis, ad quas potandas ventitabat, nunquam eos nec arbusculam nec olera contigisse. Praeterea rogabat senex, ut sibi locum tumuli ejus ostenderent. Qui cum seorsum eum adduxissent, utrum monstraverint necne ignoratur: causam occultandi juxta praeceptum Antonii fuisse referentes, ne Pergamius, qui in illis locis ditissimus erat, sublato ad villam suam Sancti corpore, martyrium fabricaretur.

S. Hilarion post hanc visitationem omnino se consecrat in deserto ad vitam totam eremiticam. Interim post S. Antonii mortem, pluvia cessaverat jam triennium erat, et habitantes attenuati fame, pluviam à servo Christi deprecantur et obtinent. Autem e terra multitudo venenatorum animalium prodit, sed à sancto, oleo benedicto, totam eorum vim extinxit.

32. Igitur reversus ad Aphroditon, duobus secum tantum retentis fratribus, in vicina eremo moratus est, tanta abstinentia et silentio, ut tunc primum se coepisse Christo servire diceret. Porro jam triennium erat, quod clausum caelum illas terras arefecerat; ut vulgo dicerent, Antonii mortem etiam elementa lugere. Non latuit fama Hilarionis accolae quoque illius loci: et certatim virilis ac muliebris sexus ore luridi, et attenuati fame, pluvias a servo

Christi, id est a beati Antonii successore, deprecabantur. Quos ille cernens, mire doluit. Elevatisque in coelum oculis, et utrasque in sublime erigens palmas, statim impetravit quod rogaverant. Ecce autem sitiens arenaeque regio, postquam pluvis irrigata est, tantam serpentum et venenatorum animalium ex improvise ebullivit multitudinem, ut percussi innumerabiles, nisi ad Hilarionem concurrissent, statim interirent. Benedicto itaque oleo universi agricolae atque pastores tangentes vulnera, certam salutem resumebant.

Denuo à multitudine visitatus S. Hilarion in desertum interiorem pergit, ubi se credens incognitum, per Alexandriam perrexit. Fratres vero cum cum illis permanere, volunt, quibus ille ait: pergere volo, ut vobis molestiam non asseram. Sed vero, post diem, Gazences Juliani apostatae eminari intrantes monasterium, cum quaerunt.

33. Videns etiam ibit semiris honori-

bus afficit, perrexit Alexandriam, indi ad interiorem oasim in eremum transiturus. Et quia nunquam, ex quo coeperat esse monachus, in urbibus manserat, divertit ad quosdam fratres sibi notos in Bruchio (78), haud procul ab Alexandria; qui cum miro gaudio suscepisset senem, et jam vicina nox esset, repente audiunt discipulos ejus asinum sternere, illumque parare proficisci. Itaque adveluti pedibus, rogabant ne hoc faceret; et ante limen prostrati, citius se mori, quam tanto carere hospite testabantur. Quibus ille respondit: "Idcirco abire festino, ne vobis molestiam generem. Certe ex posterioribus (79) cognoscetis, non sine causa me subito ambulasse." Igitur oltera die Gazences cum lictoribus praefec-

[78] Bruchium, nomen est unius departmenti, in Alexandriae villa, quae tunc deserto erat.

[79] Ex sequentibus.

ti (nam pridie eum venisse cognoverant) intrantes monasterium, cum illum minime invenissent, invicem loquebantur; "Nonne vera sunt quae audivimus? magus est, et futura cognoscit." Urbs enim Gaza, postquam, profecto de Palaestina Hilarione, Julianus in imperium successerat, destructo monasterio ejus, precibus ad Imperatorem datis, et Hilarionis et Hesychii mortem impetraverat: amboque ut quaerentur, toto orbe scriptum erat.

Oasim ipsam pervenit, ubi fama sua patebat, resolvi, in insula aliqua manere. Adrianus discipulus ejus dixit apostatam jam esse mortuum, et imperium translatum fuisse, christiano Imperatori, eum in monasterium suum reversum iri. Ille pro magistro quaerit gloriam, et tandem flagellatus est et miserabiliter obiit, S. Hilarion itinere suo prosecutus est.

34. Egressus ergo de Bruchio, per in-

viam solitudinem intravit oasis: ibique anno plus minus exacto, quia illuc quoque eum sui fama praevenerat, quasi jam in Oriente latere non posset, ubi multi illum et opinione et vultu noverant, ad solas navigare insulas cogitabat; ut quem terra vulgaverat, saltem maria celarent. Eodem ferme tempore Hadrianus discipulus ejus de Palaestina supervenit, dicens Julianum occisum, et christianum imperatorem (80) regnare coepisse; revertique eum debere ad monasteri sui reliquias. Quod ille audiens detestatus est: et conducto camelo, per vastam solitudinem pervenit ad maritimam urbe Libyae, Paraetonium (81): ubi Hadrianus infelix volens Palaestinam reverti,

[80] *Imperator Jovinianus.*

[81] *Paraetonium, Villa fortificata, et portum de Libya, sub limitibus hujus partis, subjectis Egypti Regibus ex tunc appellati Ammonia, et hodiernadie. Al-Baretoun.*

et pristinam sub nomine magistri quaerens gloriam, multas ei fecit injurias. Ad extremum, convasatis quae a fratribus ei missa detulerat, nesciente illo, profectus est. Super hoc quia alter locus referendi non est, hoc tantum dixerim in terrorem eorum qui magistros despiciunt, quod post aliquantulum temporis computruerit morbo regio.

Vadit S. in Siciliam ubi naucleri filium sanat.

35. Habens igitur senex Gazanum secum ascendit classem, quae Siciliam navigabat. Cùmque venundato Evangeliorum codice, quem manu sua adolescens scripserat, dare naulum disponeret in medio ferme Adriae (82), naucleri filius arreptus a daemone clamare coepit, et dicere, "Hi-

[82] *Mare Adriaticum.*

larion serve Dei, cur nobis per te et in pelago totus esse non licet? Da mihi spatium donec ad terram veniam, ne hic effectus praecipiter abyssum." Qui ille, "Si Deus meus, ait, tibi concedi ut maneat, mane; sin autem ille te ejicit, quid mihi invidiam fascis (83), homini peccatori atque mendico?" Hoc autem dicebat, ne nautae et negotiatores qui in navi erant, se, cùm ad terram pervenisent, proderent. Nec multo post purgatus (84) est puer, patre fidem dante, et ceteris qui aderant, nulli se super ejus nomine locuturos.

De Evangeliorum copia quam in juventute sua fecerat. Ille gloriatur pro eo quod habitatores Siciliae quasi mendicum haberent.

36. Ingressus autem Pachynum pro-

[83] *Invidiam facere alicui, id est, exitare in aliquem invidiam.*

[84] *Purgare, frequenter, cum loquitur de personis a demone possessis, empletur.*